

Lloret des
de sa Caleta,
a començament
del segle XX.

mitjans audiovisuals i per la presència de les troballes arqueològiques més significatives de la Peralada medieval.

Deixem el món medieval virtual per traslladar-nos al món medieval real. Tocant de peus a terra, podem contemplar el claustre romànic de Sant Domènec, el qual, després de la seva remodelació, sembla modificat. No hi ha dubte que és el mateix, però la manipulació del seu entorn l'ha enaltit, i no parlem ja de la imatge que en copsem si el veiem des de l'interior de la sala d'actes, amb la solució aportada pels arquitectes, a través del finestral. La sala no podia disposar de cap peça artística millor: el conjunt escultòric en supera qualsevol altre.

Sens dubte, reproduint les paraules de l'alcalde Joan Padern el dia de la inauguració, «Sant Domènec és la contribució municipal al turisme de qualitat. El nou Sant Domènec pretén ser el gra de sorra de Peralada a la promoció de l'Alt Empordà». I sens dubte ho aconsegueix: tant si ets de la terra com foraster, la visita al Museu t'haurà ajudat a millorar l'estima per aquest territori.

Inés Padrosa

Jornades del mil·lenari de Lloret de Mar

Els actes de celebració dels mil anys del naixement de Lloret com a comunitat amb identitat pròpia es van succeir d'acord amb un projecte d'actuacions establert a partir d'una programació general que es concreta en programes trimestrals.

En el segon d'aquests programes, el corresponent al trimestre gener-març, al costat d'una acurada selecció d'actuacions teatrals i musicals per a adults i per a infants, cal destacar l'inici de diferents jornades, centrades majoritàriament en l'època medieval, però també en qüestions d'interès actual. Entre les primeres ressalten les dedicades a la història medieval de Catalunya i les dedicades a la llengua i cultura catalanooccitanes, les quals continuaran dintre del proper trimestre amb sessions dedicades a música antiga, concretament de l'època medieval, interculturalitat, medi ambient i sostenibilitat i turisme.

Aquestes jornades han estat organitzades per l'Ajuntament de Lloret de Mar amb la col·laboració de la Universitat de Girona, i possibiliten l'obtenció de dos crèdits als estudiants universitaris.

Quant a les primeres jornades, les dedicades a la història medieval de Catalunya, sota el títol «Entre el mas i la mar: el creixement de les viles catalanes a l'edat mitjana», han centrat el seu interès d'una part

a posar de relleu l'evolució general de les poblacions de la costa de les comarques gironines durant la baixa edat mitjana, i de l'altra a exposar l'evolució d'alguns casos particulars, com han estat Sant Feliu de Guíxols, Torroella de Montgrí, Tossa i Lloret de Mar. A la major part de les ponències s'ha posat especial èmfasi en com les viles costaneres es formaren i creixeren en bona part gràcies a l'emigració procedent dels masos que formaven nuclis dispersos relativament allunyats de la costa.

La participació en aquestes trobades ha superat el nombre de places ofertes i la sala on es desenrotllaven les conferències s'ha vist totalment plena; tot indica que això es repetirà en la resta de jornades programades, com les properes sobre llengua i cultura catalanooccitanes, previstes per a la primera setmana de març.

L'inici de les jornades sobre història medieval va coincidir amb la presentació d'unes altres sobre cuina medieval a càrrec de Jaume Fàbrega, que a més va oferir l'espectacle *El cor menja*. Un bon nombre de restaurants de la població s'han adherit a l'esdeveniment i durant dues setmanes han presentat una selecció de receptes de cuina de temps passats, que han tingut una excel·lent acollida. També, dintre de les mateixes jornades, cal destacar el concert de música medieval a càrrec del grup I Turba Musici que va tenir lloc a l'església parroquial de Sant Romà de Lloret.

Agustí M. Vilà

Redescobrir Josep Aragay

Quina llàstima que enguany no es compleixin cinquanta o cent anys del naixement o la mort de l'artista Josep Aragay (1889-1973). Si més no, serviria per manar la premsa a la imminent –amb aquest concepte tan deixatat de la imminència que tenen les administracions– restauració dels seus frescos del baptisteri de l'església parroquial de Breda. Més imminent sí que sembla la restauració de la seva intervenció ceràmica a la font gòtica del transiat Portal de l'Àngel, fet que a Barcelona propiciarà una exposició amb materials provinents sobretot del Museu Aragay de Breda.

Em fa l'efecte que, en la constant revisió historiogràfica del nostre passat, el moviment noucentista està passant un període de purgatori. Són uns temps, els nostres, de descoberta de les heterodòxies, i ara toca emmirallar-nos en els arraconats o els alternatius a les estètiques històricament oficials, com ho fou en el seu moment la del noucentisme català. I precisament Josep Aragay va ser un dels primers a crear els arquetipus d'aquella nova plàstica, d'un regust neopopular i italianitzant, sobretot en la seva ceràmica, en què es passegen noies amb cànirs i vailets amb estels i orenetes pels cels rentats, dins un paisatge mediterrani fet d'oliveres, pins, atzavares i el mar sempre a prop, humanitzat amb alguna vela llatina. Però en el cas d'Aragay plou sobre mullat, pel que fa a la valoració de la seva trajectòria: ja a mitjan anys vint va començar a ser un personatge discutit, i la seva obra provocà controvèrsies i àcides crítiques; això i altres vicissituds professionals van allunyar-lo de la cresta de l'onada. Durant la resta de la seva vida va viure a Breda en un autoexili interior, treballant encara la ceràmica i la pintura, apuntant una vegada i altra per repetir les dianes de la seva joventut.

Amb tot, diguin el que diguin, hi continuo tenint una debilitat, per Aragay i el seu món de blauet, ideal i fugisser. Per això celebraré la «imminent» restauració dels frescos que va pintar a Breda el 1925, malmesos durant la guerra incivil i recoberts el 1965 amb unes altres pintures damunt tàblex, molt menys interessants, del mateix autor. Un cop redescoberts, un cop restaurats, com que els nostres interessos són mòbils i oscil·lants com el vaivé de les onades, tant de bo es consideri que ha arribat el moment adequat per detenir-hi la mirada i rehabilitar Josep Aragay.

Josep Pujol i Coll

hagués coincidit amb la commemoració dels cent cinquanta anys del naixement d'Antoni Gaudí, un colós davant del qual l'aniversari del capellà de Folgueroles, que no proporciona ni de bon tros rendes tan considerables com les de l'arquitecte, quedaria relegat a un discretíssim segon terme, en què el poeta seria presentat com l'homenatjat d'una mena d'aplec joefloralesc. «Pobre mossèn Cinto!», exclamava Segarra. I l'ús –voluntari, provocador– del diminutiu, la familiaritat en el tracte que revela, la falta de miraments amb què qualsevol s'hi adreça, produeix un efecte estrany en contacte amb el solenne apel·latiu de Verdaguer com a «poeta nacional de Catalunya», perquè un s'imagina en possessió d'aquest títol magnífic no pas un escriptor imprescindible en el procés de maduresa d'una llengua i el seu enaltiment, sinó un

Josep Berga i Boix, l'artista enfront de l'avi

El Museu Comarcal de la Garrotxa va presentar, del 6 de desembre del 2001 al 17 de febrer d'enguany, una exposició antològica de Josep Berga i Boix, pintor, escriptor i pedagog considerat un dels fundadors de l'Escola d'Olot.

No fa gaire, Joan de Segarra lamentava l'infortuni de Jacint Verdaguer pel fet que l'any del centenari de la seva mort, que hauria hagut de celebrar-se amb honors comparables als que a França es retribueixen a Victor Hugo,

La vall d'Olot,
de Josep Berga i Boix,
1901.

